

Öteki

“İki Nolu Balad,” dedim, meraklı sorusuna karşılık.

Damalı, abiye bir entari üzerine gelişigüzel geçirdiği trençkotunun bağlarıyla oynuyor, arada bir kahvesinden dikkatli yudumlar alırken, ihtiyatlı bakışlarını, “Bakın işte, sizi dinliyorum merakla,” der gibi üzerimde gezdiriyordu.

“Müsterih olun Suat Bey,” dedi hafif bir tebessüm eşliğinde. “Ne anlatırsanız onu yazacağım. Fakat hakikatlerden bahsetmenizi tercih ederim; düşünceleriniz benim için önemli.”

Daha önce birkaç kez ünlü simalar, başarılı işadamları, medyanın gözde şarlatanlarıyla biraz hiciv, biraz ticari kaygıyla yaptığı söyleşilerine denk gelmiş, büyük bir gazetenin önemli bir köşesini işgal eden bu hanımefendiyi tahayyül etmişim. Ekseriyetle rahat olmamı, aklımdan ne geçiyorsa anlatmamı, eğer gerek görülürse zaten dizgiye girildiğinde söyleşideki bazı noktaların törpüleneceğini tekrarlıyordu.

“Hakkınız var,” dedim, aramızdaki resmiyeti yıkmak için açıkça bulunduğu teklife karşılık olarak. “Bırakalım bu bürokratik eğlenceleri Sezen Hanım. Buraya kadar yorulmuşsunuz, belli ki hafta sonu baskısına yetiştirmeniz gereken bir söyleşiniz var. Ben de bu söyleşinin başkahramanı olarak karşınızdayım.”

“Hem benim durumumun da sizden kalır yanı yok,” diyerek hemen yanımdaki maun masa üzerinde duran ve kitap istiflerinin yanına iliştirilmiş kompozisyonu elime aldım. “Benim de bu konserdeki yerim; İki Nolu Balad. Fakat ben de sizin gibi bana dayatılanı değil, yapmak istediğim şeyi yapmak istiyorum. Ne var ki; aramızda gözle görülür bir fark var: Gördüğünüz üzere oldukça parlak ve bakımlı tekerlere sahip, kenarları narin, kollukları adam akıllı dayanıklı bir tekerlekli sandalyem var. Fakat bu afili ayrıntılar bu cezp edici tekerlekli sandalyenin hayatımın bir parçası olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Salona kulak verin Sezen Hanım, duyun onları. Yalnızca kulak kabartmakla bir azınlığın derdine çare olamazsınız. Onları anlamanız için evvela dillerini bilmeniz gerek. Madem buraya kadar teşrif ettiniz, madem engelli bir vatandaş olarak büyük bir gazetenin hafta sonu ekini süsleyen bir kahraman olacağım ve madem ki hakikatleri konuşacağız, yazın o hâlde Sezen Hanım: Bu ülkenin afyonu farklılıklarıdır. Ben de bu farklılıklarından, dahası azınlıklardan birine mensup olan zavallı bir yurttaş olarak bu şansı bulmuşum, hakikatleri konuşmak için bu fırsatı kaçırmamalıyım. Ama her şeyi yazacak mısınız Sezen Hanım?”

“Müsterih olun Suat Bey, ne anlatırsanız o yazılacak,” dedi kendinden emin bir ses tonuyla.

“Yazın o hâlde Sezen Hanım: Engelliler hayatla barışık yurttaşlar değillerdir. En azından ben değilim. Bu afili tekerlekli sandalyede tüm gün sizin siyasilerinizin ve onların dalkavuk bürokratlarının düzenlediği bu emsaline sık rastlanan eğlencelerinde “barış elçisi” muamelesine maruz kalmayı ben seçmedim. İşin acıklı yanıysa bunu benim kabullendiğimin düşünülmesi. Oysa toplumsal bir dayatmadan öteye geçemeyen bu gerçekle yaşamak, bu durumda olmaktan çok daha acı bir hâl alıyor. Sanıyor musunuz ki, bu bakımlı sandalye

üzerinde bir ömür geçirmek düşündüğünüz kadar umut verici? Hem neden boş ve karanlık sokaklarda yalnız başına dolaşmanın dayanılmaz özgürlüğü varken, böylesi bir koltuğa çakılıp kalayım? Ama hayır, Sezen Hanım; bizler toplumun vicdanıyız, toplumun bize ihtiyacı var: Bizimle ilgili şaşalı törenler düzenlemeli, bağışlarda bulunmalı, bu değme gitsin takalarımızı çok daha modern ve donanımlı bir şekle sokmalı ve bu yolla insancıl yanlarını beslemeliler. Aksi durumda toplumsal bir linçin temelleri atılır, toplu bir ötenazi uygulanırdı. Sanıyor musunuz ki, biz engelliler insanların iyi yanlarını temsil ediyoruz?”

İki Nolu Balad’ın notalarının yazıldığı kâğıdı elinde tutuyor, arada bir kahve fincanını ağır ağır ve dikkatle ağzına götürüyordu. Anlattıklarımın önemine göre gözlerini, “Evet, sizi dinliyorum, şu an tüm dikkatim sizde,” der gibi keskince kısıyor, mümkün olduğunca araya girmemeye gayret gösteriyordu.

“Ama esas mesele toplumun bu farklılıklara neden ihtimam ve tahammül gösterdiği değil, vicdanını rahatlatmak için neden bu farklılıklara ihtiyacı olduğudur. Farklılıkların zenginlik olduğu inancı bir varoluştan öte, sizin; yani normal olarak addedilenin öteki olanı sınıflandırma çabasından öteye geçmiyor. Fakat evrensel bir olgu olarak kabul gören bu ihtiyaç, ülkemizde elzem bir alternatif olmaktan öte, bir bağımlılık hâline geldi. Toplumsal göçlerde ilk başvuru şeyin neden asimilasyon olduğunu hiç düşündünüz mü? Çünkü siyasi olgunun kendi izanınca azınlık olarak atadığı topluluğun kendisini “öteki” olarak hissetmesi gerekir. Ve aradan geçen yıllar, asırlar, bu farklı olanı “öteki” hâline getirir. İşlenen insanlık suçu da bu noktada gün yüzüne çıkar: Yaşam hakkı. Her bireyin doğuştan sahip olduğu yaşam hakkı, öteki söz konusu olduğu zaman bir armağanmış gibi sunuluyor. Oysa iki normal insanın yaptığı bir hata sonucu meydana gelen bu öteki, sizlerin, yani normal olanın yaptığı hatayı kendi yaşam hakkıyla ödüyor. Hayır, Sezen Hanım; tek başına tuvalete gidememekten bahsetmiyorum. Anlatmak istediğim şey çok daha basit ve insancıl. Olağan olarak kabul gören şeyi, yine normal olarak addedilenin belirlemesi dünya düzenini ve sistemin uyusukluğunu anlatan en basit kavramdır. Eğer aksayan bir ademoğlu iseniz yahut görüntünüz benimki veya benzer bir görüntüye yakınsa, bu sistemin hızına ayak uyduramazsınız. Durmaksızın yeni binalar inşa etmeli, yeni kaldırımlar yapmalı, koca koca binalara küçük küçük insancıklar yerleştirmeli ve onların zihinlerini kendi makul düşüncelerinizle doldurmalısınız. Eğer bunu yapmazsanız, olağan güruhu temsil eden çoğunluk bölünmeye, bölündükçe size karşı aykırı fikirlere sahip birçok azınlıklar meydana gelmeye başlar. Ama sistem buna müsaade etmez. Sistem kendisine aykırı olan şeyi tehdit olarak algılar. İşte bu noktada bizler, yani sistemin en başından öteki olarak algıladığı azınlıklar, menzilden epey uzakta kalıyoruz. Hayatlarımıza mekanik ve hayati bir parça olarak verilen bu aletler ise, menzilden uzakta kalmak için bize verilmiş küçük birer kayık.”

Anlattıklarımın, dahası beklediği şeyleri duyamamanın şaşkınlığıyla arada bir dağılan dikkatini toparlamaya çalışıyor, onca zaman yaptığı söyleşilerdeki ustalığından ödün vermemek adına karşımda gerçek bir gazeteci gibi hareket etmeye gayret gösteriyordu. Gazetede yazılarını okuduğumda, lila rengi bir takım elbise içine sıkışıp kalmış, saçlarını memur işi bir topuz düzeniyle tutturmuş, insanları siyah çerçevelere sahip bir gözlüğün ardından süzen, gayet sıkıcı, orta yaş telaşında olan bir hanım olarak hayal etmiştim. Fakat otuzlu yaşlarının sonundaki bu tecrübeli gazeteci, daha önce birçok farklı gruhla karşı

karşıya gelmiş, onlara kimsenin sormadığı aykırı sorular sormuş, aldığı cevapları ustaca ve tüm çıplaklığıyla köşesine taşımıştı. Sıradan bir engelli vatandaş olarak Belediye Meclisi'nin düzenlediği bu dinletide benimle yapacağı söyleşiye beklediğimden çok daha azimli bir çalışma ile gelmişti. Fakat gerçekleri konuşmak istediğimizden olsa gerek, önceden hazırladığı soruları bir kenara bırakıp, biraz sohbet etmenin çok daha gerçekçi ve samimi olduğunda karar kıldık. Gazetecilik konusundaki tecrübelerine kıyasla hayatın zorlukları konusunda toy bir portre çiziyordu: Bazen anlattıklarımın büyüüne kapılmış bir şekilde şaşkınca bakarken, bazen gözlerini benden ayırmamak, saygısızlık etmemek adına uzunca bir süre söze girmek için kıvranıyordu. Fakat bunu anlamama rağmen sözümü kesmesine, araya girmesine aman vermeden elime geçen bu fırsatı değerlendirmek istediğimi açıkça gösteriyordum.

“Açıkçası, düşlediğim söyleşinin rotası çok daha farklı bir noktayı işaret ediyordu. Ama gündelik yaşamdaki sıkıntılarınızdan ziyade, bireysel ve toplumsal anlamdaki dertlerinizi anlatmanız çok daha sağlıklı bir söyleşiye neden oldu.”

“Yayınlanacağını söylediniz. Umarım fikrinizi değiştirecek bir durumla karşılaşmazsınız,” dedim, meraklı bir ses tonuyla.

“Kuşkunuz olmasın Suat Bey. Ne söylerseniz yazılacak.”

“Yazın o hâlde Sezen Hanım, hepsini yazın. Engelli vatandaşların istedikleri tek şey yaşam hakkı değil, söz hakkıdır. Bazen bir deli hayatınızın seyrini değiştirirken, bir başka akıllı hayatınızı alt üst edebilir. Ama toplumsal düzlemde bunun dengesini korumak zorundasınızdır. Bu yüzden bize ihtiyacı olan toplumun da bize hak ettiklerimizi vermeleri gerekir. Kaldırımında olmaması gereken engeli siyasi bir malzeme hâline getirmekten ziyade, zihinlerde oluşan kara bulutları yok etmek gerek evvela. Biz engelli vatandaşlar ya da tamamıyla öteki olanlar, siz normal yurttaşların vicdanlarını rahatlatacak birer cüzamlı değiliz. Bir adam tek başına tuvalete gidemeyebilir, ama onun fikirleri her şeyi değiştirebilir.

Yazın Sezen Hanım, hepsini yazın: Bizler kendi başarı öykülerimizi inşa etmeye çalışırken, sizin o vicdanlı toplumunuz perde arkasından bize bir eşya muamelesi yapıyor. Eser sahibi gibi kuruldukları rahat koltuklarından yüksek ve aşağılayıcı bakışlarıyla biz engellileri süzüyor, kendi titiz cümleleriyle aralarında münakaşa ederken, bizlerden birer cüzamlı gibi bahsediyorlar. Ben de bu şaşalı gösterinin ikinci sınıf bir temsilcisiyim. Normal bir vatandaş sahneye çıktığında maharet bile kabul edilmeyecek olan notaları ben bu tekerlekli sandalye üzerinde onların kulaklarına nakşedince, en kıymet bilmez dalkavuk olanınız bile ayakta alkışlıyor. Fakat koca koca şehirler inşa eden, her açıklamasında “öteki” olana da hizmet ettiğini savunan siyasiler, biz engelli vatandaşları vicdan konusu yapmaktan çekinmiyorlar. Ama size kızmıyorum. Toplumun buna ihtiyacı var. Toplumun vicdanını rahatlatmaya ihtiyacı var. Farklılıklara tahammül gösterilmesinin tek nedeni de budur. Bizim gibi “öteki” vatandaşlar için devasa şölenler düzenlemeli, devasa bağışlarda bulunmalı, bu yolla kendi vicdanlarını rahatlatmalılar. Yoksa bir toplum, kendi çarkının çürük halkası olarak kabul ettiği azınlığa ne için tahammül gösterebilir ki? Yazın Sezen Hanım, okuyucularınıza seslenin. Birinci sınıf bir engellinin, ikinci sınıf bir piyanistin notalarıyla anlatın onlara: Biz engelliler, farklı olanlar, ötekiler, cüzamlı ya da toplumun çürük halkaları değiliz; biz normal

olmayan yurttaşlar olarak, siz normal insanların vicdanlarıyız. Bazımız böylesi organizasyonların birer parçası olarak geçimini sağlar, bazısı toplumun vicdanını kullanarak yaşamayı tercih eder. Ama siz yazın Sezen Hanım, ne varsa hakikat yolundan geçen ve ne varsa anlatılması gereken, yazın. Belki vicdan tellerinden birkaçına temas eder ve belki öteki olarak dışlanan biz azınlıklara cüzmamlı muamelesi yapılmasına engel olursunuz.”

Biraz şaşkın, biraz utangaç, biraz mahcup bir bakışla söze girmeye çalıştı, fakat ne söyleyeceğini bilemeyen bir zavallı olarak duruyordu karşımda.

“Söyleyecek pek bir şey yok Sezen Hanım. Ben durumumun farkındayım. Ama şaşkınlığınızı da mazur görmüyor değilim. Fakat tekerlekli sandalyeye mahkûm birinin fikirleri olamaz mı?”

“Bilhassa,” dedi ani bir çıkışla, “Fakat yanılıyor olamaz mısınız? Toplumun sizin gibi farklılıklara ihtiyacı olduğu konusunda hemfikiriz. Ama bu neden sizi farklı noktalara iletti? Kaldı ki ülkemizde benzer sorunları yaşayan binlerce vatandaşımız var. Bunlar için de gerekli sağlıklı koşullar oluşturulmaya çalışılıyor.”

“Sosyal devlet diyorsunuz? Bunu söyleşinin bir kolonu yapacağınızdan kuşku yok. Hatta “Bir Engellinin Gözüyle Öteki” diye de not düşerseniz epey ilgi çekebilir. Ama sakın ola Türkiye gibi bir ülkede sosyal devletten ve onun nezdinde fırsat eşitliğinden bahsetmeyin. Hele ki bunu tekerlekli sandalyeye mahkûm birine karşı dillendirmeyin.”

“Ama azınlıkların taleplerine de karşılık veriliyor?” dedi, biraz muhalif, biraz inançlı bir tavırla.

“Sosyal bir yönetime sahip ülkede azınlıkların talebi olmaz. Şayet sosyal bir devletseniz, azınlıkların taleplerine değil, ihtiyaçlarına kulak verirsiniz. Zaten olması gereken şeyleri birer talep hâline getirmeniz sizi sosyal bir kalıba sokmaz. Kaldı ki farklılıktan kastım bireysel bir kimlik ya da bir varoluş değil. Farklılık; bir meta ya da soyut bir olgu olarak bile bir ihtiyaçtır. Baştaki konumuza dönecek olursak, toplumun bizim gibi azınlıklara ihtiyacı olduğu kadar falcılara ve benzer şarlatanlara da ihtiyacı vardır. Farklılıklar her zaman iyimser karşılanmayabilir. Zira bu iyimserlik; insanların zaaflarını, sahip olmak istedikleri şeylerin hayallerini, dolaylı yoldan da olsa bir anlık mutluluk duygusuyla elde edebilir. Bu da insanoğlunun doğal menfaat dürtüsünden kaynaklıdır. Tıpkı acıma duygusu gibi. Acıma duygusu her bireye eşit derecede iyimser gelir. Acıma duygusuna sahip bir insan toplumda vicdan sahibi ve masum bir portre çizer. Sizin yapmanız gereken tek şeyse; bu acınmaya maruz kalmaktır. Ne var ki; ben o kadar aptal bir adam değilim. Kaldı ki toplumun bu ihtiyacını gidermek için birçok yol var. Falcılar, dilenciler, hastalar, açlık ve sefalet içindeki toplumlar ve daha niceleri.”

“Bu insancıl bir şey değil mi, peki?” dedi kibarca bir gülüşle.

“Sistemin gözetmek ve korumakla yükümlü olduğu bir takım görevleri vardır Sezen Hanım. Eğitimsizlik ve beraberinde getirdiği cehalet gibi. İnançlar üzerinden yaptığı hamaset gibi. Siyasi zemindeki sosyal sıfatlarını birer kampanyaya çevirmek gibi. Bunlar sistemin matematiksel olgularının en basit ve karşı konulamaz gözenekleridir. Eğer bunlardan biri

aksayacak olursa, yerini bir başkası alır. Biz de bu gözeneklerden yalnızca birini simgeleyen aciz yurttaşlarız. Fakat bir arı gibi çalışmak için çırpınan kolonimizin hapsedildiği kovanımız, bizzat sistem tarafından lağvedilmiştir. Elbette diğer gözeneklerde olduğu gibi bizim kovanımızda da zaman zaman bazı fireler yaşanıyor. Ama bunun tek sorumlusu sistemin bizzat kendisidir. Şayet bir azınlığı elde tutmak istiyorsanız, ona varoluşunun en temel hakkı olan özgürlüğü vaat etmeniz yeterlidir. Ne var ki; mensup olduğum azınlık için özgürlük, ölümler ülkesinde olduğu hayal edilen kaşıkçı elmasından farksızdır.”

İki Nolu Balad’ın notalarının yazılı olduğu kâğıdı terli avuçlarında karıştırıyor, unutkanlığından sebep soğuttuğu kahvesinden iştahsızca yudumlar alıyordu. Bense, bir yandan iştahla anlatıyor, anlatmak istediğim şeyleri düşünüyor, sözlerimin ulusal bir gazetenin sıkça göz atılan sayfalarından birini süslediğini, bu havalı tekerlekli sandalye üzerinde sahte bir gülüşle çekindiğim fotoğrafımın sözlerimin arasına ustaca iliştirildiğini düşünüyordum. Fakat küçük çaplı da olsa bir yankı uyandıracığına inandığım bu enteresan söyleşinin ertesi gün sıcaklığını kaybedeceğini bilmek, içimde yeşeren merak ve heyecan dürtüsünü bir anda solduruyordu. Anlattıklarımın, anlatamadıklarımın, anlatmaya çalıştıklarımın, fikirlerimin otuzlu yaşlarının sonundaki bir gazetecinin zihninde nelere temas ettiğini düşündüğümdeyse, bu hayal kırıklığının şiddeti artıyordu. Ama ne var ki; elime geçen bu kısa vadeli fırsatı kaçırmamak için heyecanlı bir çocuk gibi durmadan anlatıyordum.

“Toplumun farklılık ihtiyacı, yalnızca sıradan olana duyduğu tiksiniç duygudan ibarettir Sezen Hanım. Ama her alanda makul seviyede olması gereken şey; söz konusu insanlık suçu olduğu zaman, siz normal olanlar bunun dozunu kaçırıyorsunuz. Elindekiyle yetinmeyi bilmeyen siz insanlar, mevcut azınlıkları ve farklılıkları iyileştirmek, onarmak yerine, onları oldukları gibi muhafaza etmek için çaba sarf ediyorsunuz. Bir fanusun içine kapatılmış küçük bir koloni Sezen Hanım! Düşünün; biz farklı olanlar olmasaydık, siz insanoğlu birbirinizin kusurlarını ve mükemmel olduğuna inandığınız özelliklerinizi nasıl fark edecektiniz? İşte sırf bu yüzden bile toplumun bize ihtiyacı var. Ama toplum bireye göre hareket edemeyeceği için, birey topluma göre şekillenir. Bizi benzer kılan şeyse toplumsal dayatmalardır. Sokaktaki yürüyüşümüz, bakkaldan sigara alırken ki tavırlarımız, komşumuzla olan ilişkilerimiz ve birçok temel unsurlar bizi birbirimize yaklaştırır. İşte bu anlamda ortak bir noktada kesişen toplum, birbirine benzer bireyler doğurmaya, zamanla aynılaştırmaya başlar. Farklı olana ihtiyacın temel nedeni de budur. Benzerliklerin ortaya çıkması için, aynı olanın sıradanlığına kapılmamak için, farklı olana her zaman ihtiyaç vardır. Fakat bu farklılık, aradan geçen zamanla birlikte kendi benzerliklerini ve kendi sorunlarını da doğurmaya teşnedir. Herkes farklılaştıkça birbirine benzemeye, benzedikçe temel ihtiyaçları artmaya başlar. Bu nedenledir ki insanlar; bireysel özgürlüklerine göre değil, yaşadıkları toplumun dayattığı temel unsurlara göre bir yaşam sürer. Zamanla şekillenen ve birbirine benzeyen toplum, artık bu bireysel ve toplumsal farklılıkları yadsımamaya, yaşadığı coğrafyanın değiştirilemez bir gerçeği olarak kabullenmeye başlar.”

Rahatsız bir iskemle üzerinde, damalı ve abiye elbisesiyle oturan orta yaşlarının sonundaki gazeteci, karşısında tekerlekli bir sandalye üzerinde birkaç gün sonra unutulup gidecek ve hiçbir yaraya merhem olmayacak sözler sarf eden ben... Bir an, ruhumun bedenimden firar edip, göz ucuyla beni izlediğini, yaptığım ve anlatmaya çalıştığım şeylerin

anlamsızlığı yüzünden suratını ekşittiğini hissettim. Fakat gazeteci hanım, bir gazeteciden çok, ihtiyat sahibi bir hanımefendi gibi sabırla karşımda oturuyor ve söylediklerimi dikkatle dinliyordu. Dinlediği kadar anlıyor muydu, bilmiyorum. Ama o bir anlık taşkınlık ve ruhumun en ücra köşelerinde sıkışıp kalan sözleri sarf etme çabası, susmam gerektiği konusundaki telkinlerimi boşa çıkarıyordu.

“Suat ağabey,” dedi, kulis kapısını dikkatle aralayan Vakıf Müdürü’nün genç asistanı, “Sıran geliyor ağabey.”

“İzinizle Sezen Hanım, çıkıp perde arkasındaki meraklı kalabalığı piyano üzerinde gezinen maharetli parmaklarımla şaşırtmam gerek. Kısa bir balad olacak, beklerseniz şayet, kaldığımız yerden devam ederiz. Ama tahmin edeceğiniz üzere size pek iç açıcı şeyler söylemeyeceğim.”

“Keyifle izleyeceğim Suat Bey,” dedi, yüzüne sohbet boyu yayılan o tatlı ve kibar gülüş eşliğinde.

Yalnızca birkaç dakika sonra mahşeri bir kalabalığın önünde, Chopin’in o muhteşem notalarıyla inleteceğim salonun hep bir ağızdan çıkardığı kaba seslere kulak verdim bir süre. Perde aralığından usulca seyre daldığım kalabalığın yanı sıra, protokolde yerini alan bürokratlar kendi aralarında münakaşa ediyor, sahnede bir virtüöze şapka çıkartacak kadar ustaca keman çalan dernek gönüllülerinden Suna’nın gösterisine pek aldırış etmiyorlardı. Fakat Suna, kendisine aldırış etmeyen kalabalığı tıpkı onlar gibi ciddiye almıyor ve bir Eylül akşamına yaraşır notalar eşliğinde sahnede olma nedenine yakışır bir şekilde devam ediyordu gösterisine. Dinleti bittiğinde tek çırpıda alkışa boğulan salon, alkış faslı bittikten hemen sonra yeniden kendi aralarında konuşmaya devam ettiler. Neredeyse her dinletiden önce nükseden o bir anlık heyecan fişkını, yeniden tüm vücuduma nüfuz etmeye başladı. Fakat ne olursa olsun sahneye çıkmalı, tüm kaba seslere, alaycı bakışlara, acıyan fisıldeşmalara rağmen gösterimi yapmalıydım. Megafondan çıkan ve koca salona dolan o şuh ses eşliğinde ağır ağır sahneye doğru ilerledim. Az evvel ünlü bir gazeteci ile söyleşi yapmış ünlü bir piyanist gibi, uzaya bir insanlık görevi için gönderilmiş bir astronot gibi ağır ağır döndürüyordum tekerlekli sandalyemin tekerleklerini. Ve işte! Şimdi o mahşeri kalabalığın karşısında duruyor, biraz sonra çoğu kişinin yapay bir hayranlıkla beni, tekerlekli sandalyemi, benim için tahsis edilmiş piyanoyu ve onun çıkardığı ılık notaları seyre koyulacağımı düşünüyordum. Aklımı sahneye çıkma amacıma vermeye çalıştımsa da, bunu başaramıyordum. Az evvel bir gazetecinin şaşkın ve çocuksu sorularına karşın takındığım o heyecanlı sözler, aklımın tüm karanlık odalarına dolmuş, sahnede olma amacımı tamamen etkisi altına almıştı. Peki, benim hikâyem nereden devam edecekti? Yarın ulusal bir gazetenin sıkça göz atılan o meşhur sayfasında sahte bir gülüşle sitemkâr sözlerin arasına iliştirilen adam mıydım, yoksa şimdi, şu anda, burada, üzeri fildişi tuşlarla donatılmış ve tüm albenisiyle beni kendisine çeken piyanoda çalacağım Chopin baladının mimarı mıydım? Az evvel içimdeki tüm nefreti kustuğum gazeteci bayanla yaptığımız söyleşinin ikinci sınıf bir piyanisti miydim, yoksa şimdi, bu mahşeri kalabalığın karşısında, bir tekerlekli sandalyede çaresizce duran birinci sınıf bir engelli mi? Ne yapıyordum, kimdim, amacım neydi? Çaresiz bir öfke ve asırlık bir nefretle bahse konu

ettiğimiz toplumun hangi halkasıydım? Ben kimdim ve nereye aittim? Birinci sınıf bir engelli miydim, yoksa ikinci sınıf bir piyanist mi?